

"The Vibrant Parish – a place to encounter the living Christ," the Pastoral Letter of His Beatitude Sviatoslav and other sobor documents are available on the Eparchial website: www.stamforddio.org

Preparing for our Eparchial Sobor

Stamford, CT January, 2013 Volume 5

Serving Our Neighbor - 1

From the Desk of Bishop Paul

In our modern world it seems that everything is getting more and more complicated by the hour. The essence of things and events is becoming ever more elusive and difficult for us to grasp. Nothing seems to be as simple as it used to be. This is true when we think of the life and mission of the Church as well, or at least our perception of it.

Sometimes we just need to go back to the basics. For us, this means returning to the beginning, to that first group of Christians in the original Church in Jerusalem that we read about in the Acts of the Apostles. When we re-read the first few chapters of Acts we remind ourselves once again that the early Christians devoted their lives to two things in particular: prayer and service. They prayed constantly with one heart and one accord and they served one another with love and dedication, sharing everything so that no one was in need. And because of this, the Holy Spirit was with them and "every day the Lord added to their number those who were being saved." (Acts 2:47)

Prayer and service. These are the foundation stones upon which the renewal of our parish life must be built. We must be praying communities and we must be communities that serve, firstly those within our own parish family who are in need, and then, those outside the walls of our church in the wider human family.

Sometimes we lament the fact that our parishes are not larger than they are. But the fact that they tend to be smaller can be an advantage in building prayerful, serving communities because, by and large, we are not strangers to each other. We know and share each others' joys and successes, as well as our sorrows and defeats. We pray for each other and we help each other. And our parish communities are stronger and more unified because of this. At least they should be and have the potential to be.

So as we begin, in this month, to unwrap the present the Lord has given to us: this New Year of 2013, let give proper thanks to Him by not squandering this precious gift, but striving, this year, to pray with greater sincerity and fervor and by finding better and, perhaps, more creative ways to serve each other in our parish families.

From the Vocations Office

Many people discover the call to the priesthood and religious life after they have had an experience of doing voluntary work, in charitable service towards those who suffer, the needy and the poor. A visible sign of the priestly or religious vocation is serving God through serving those in need among us! When we consider a vocational call we are not only discovering what God is calling us to do, but rather how God is calling us to serve our neighbor, even to the point of sacrificing our own interest.

When we feel called to serve God in our lives, then our existence will find its ultimate meaning and worth, in helping those who are in need. Furthermore, through serving these people, we witness our faith in God.

In reality, by such charitable activities we are often witnesses to being dedicated to the Church, to the capacity for joyful generosity, to adapting humbly to the different situations in which God is calling us to serve. Such active examples of love of neighbor give rise in others, to the desire to undertake a great commitment in the Church and the wish to give one's life to the Lord and one's brethren. In a special way, a powerful attraction for the young is exercised by the commitment of those discovering priestly or religious vocation to people hungry for God, for religious values and in a general condition of great spiritual poverty.

Youth Corner

The importance of serving one's neighbor is perfectly expressed in the words of Jesus found in Matthew: "Amen, I say to you, whatever you did for one of these least brothers of mine, you did for me" (Mt 25:40). In other words, if we hurt someone, we hurt Jesus, and if we love someone, we love Jesus through that person.

The Church teaches us two ways we can be helpful to our fellow humans. The first one is by performing the, so called, Corporal Works of Mercy. There are seven of them: feed the hungry, give drink to the thirsty, clothe the naked, shelter the homeless, visit the sick, visit the imprisoned, and bury the dead. The second one is by fulfilling the Seven Spiritual Works of Mercy: counsel the doubtful, instruct the ignorant, admonish sinners, comfort afflicted, forgive offenses, bear wrongs patiently, and pray for the living and the dead.

Our local parish community is a perfect setting for practicing all of the works mentioned above. Certainly, at each parish there are people who might need an extra dollar from our pocket to buy some food or clothing. Definitely, each parish has sick and elderly, who are alone in their suffering and would be more than happy to share their story with someone. In addition, these good works give us an opportunity not only be helpful to our neighbor who is in need, but to serve Christ Himself: "...whatever you did for one of these least brothers of mine, you did for me" (Mt 25:40).

From the Office of Religious Education

The one who gives little with a smile gives more than the one who gives much with a frown. ~Jewish proverb

Our faith calls us to love and to serve others. It need not be a great work that we do when we serve others, but our service needs to be given in love and joy.

As children we are centered upon ourselves. From the first days of our life, we let others know what we need and expect those needs to be met. We learn that love means that someone will be there to take care of us and protect us.

As we grow, we begin to learn to share and we learn that we cannot always be first. We slowly learn, and it truly takes a lifetime, that others are just as important as we are and that we, too, need to show our friendship and love to others. Hopefully, when we have our own families, we learn to put their needs before our own. This is, of course, done within healthy boundaries, because we cannot give what we do not have.

We also begin to understand that our love must extend beyond our family and closest friends; that God calls us to serve those in need, even if we do not know them. We do this through our numerous donations to church, community organizations and charities, and by the selfless donation of our time and talents.

The most important lesson that our service teaches us, is that we receive so much more than we can ever give; that a smile from someone we have helped can warm our hearts and give us the desire to give even more; and that God touches both those we serve and us through our giving.

The first question which the priest and the Levite asked was: "If I stop to help this man, what will happen to me?" But... the good Samaritan reversed the question: "If I do not stop to help this man, what will happen to him?" ~Martin Luther King, Jr.

From the Office of Family Life

Serving one's neighbor is a sign of love! In serving one's neighbor we and our families come closer to God. Through service, to those in need in our parish communities, we learn to understand and love our neighbor and we forget about our own wishes and we shed our own egoism, pride and lack of empathy for others. When we serve, we think and care about the needs of others, and in doing so we follow Christ's example of service. Through the charitable activities in our life, we develop a sense of goodness, love, and unity with others. Those who serve always wish to live in unity and harmony with God. They are filled with calm and kindness, their faces radiance joy and spiritual goodness, and through this they help to build a parish community as a one living family of believers who live and act in one spirit.

Christian family charitable activities, in a parish community, may reveal themselves in a variety of forms and actions: through the activities and work of a parish community, acts of mercy, visiting the sick and homebound, and helping those in need. Often important signs of serving one's neighbors are the simple signs of care, a smile and the warmth among parishioners and their families. By doing so, those who serve always find goodness in another person, they always wish to share their gifts and talents with those in need. In other words, we always ought to remember that charitable service to our neighbor is not only helping them in whatever need they may have, but it is foremost a sign of our love toward them.

From the Office of Ongoing Priestly Formation

In our parish community the priestly ministry takes on various forms of *diakonia*, both within the parish community and outside of it, "in the world". A good pastor will insure that in his parish community there is a broad range of ministries: the sick are visited, the poor helped, the hungry are fed, orphans are cared for, those unjustly treated are defended, that peace is pursued, those mourning are comforted, unborn children are protected, etc. Our service to others most often is fulfilled in the specific community (parish, village, city), where we live and work, because the needy who live among us are our primary responsibility.

When we perform an act of charity, we enable others to know Christ, the King of peace and love, the Physician of our souls and bodies. In addition to this, every priest should personally perform this ministry, giving of his time, talents, and treasure, as the need arises. Obviously this type of personal ministry should be done discretely, without the expectation of praise from others. However, there may arise moments when it is possible and necessary to work together in common action, so that we may give a good example to others, and provide encouragement to perform good deeds. Most importantly, we must live in such a way that the words of the Lord might apply to us: "Come, You have my Father's blessing! Inherit the kingdom prepared for you from the creation of the world, for I was hungry and you gave me food. I was thirsty and you gave me drink. I was a stranger and you welcomed me, naked and you clothed me. I was ill and you comforted me, in prison and you came to visit me ... I assure you, as often as you did it for one of my least brother, you did it for me."(Matthew 25: 34-36, 40)

From the Office of Diakonia

The first deacons to serve in the Christian community were appointed to care for the needs of the Hellenic widows as we read in Acts 6: 1-6. Their ministry was primarily concerned with the temporal goods donated by the faithful to the community, while the apostles were primarily concerned with prayer and preaching. When we reflect on the relationship between Jesus and the Church, we notice a total gift of self in caring for the needs of the Church. While every Christian is called to be of service, the particular ministry of deacons should always reflect this sincere gift of self, to be of service for the welfare of the Christian community.

The very nature of diaconal ministry, as reflected in the example of Jesus and in the Acts of the Apostles, is not primarily something to be done during Sunday liturgical services, but an awareness of what is most needed in the Community, day by day, and at certain times, hour by hour. In order to be able to accomplish this we need to maintain a constant awareness of the deepest needs of the community.

There is a story about a man who was washed overboard during a storm. One of the passengers heard the cries for help, but was so seasick all he could do was shine a little light out of his window. Later when relating how the rescue took place, one of the rescuers who swam out to help mentioned that because of a light, he was able to see the man's hand and pulled him to safety. At times our contribution may seem insignificant, but it may mean all the difference to the person who needs help. Every day we should try to shine, as best we can, with faith and good deeds.

Підготовка до Єпархіального Собору

Стемфорд січень, 2013 число 5

Служіння Близньому – 1

З Канцелярії Єпископа

У нашому сучасному світі здається, що, поступово, все стає щораз складнішим. Суть речей і подій стає все важче вловити та збагнути. Ніщо, здається, не є таким простим, як раніше. Це вірно, коли ми думаємо про життя і місію Церкви, а також, принаймні, наше сприйняття цього.

Іноді ми просто повинні звернути увагу на головне. Для нас це означає повернення до початків, до цієї першої групи християн в первісній Церкві в Єрусалимі, про яку ми читаємо в Діяннях Апостолів. Коли ми перечитуємо перші глави Діяннь ми пригадуємо собі ще раз те, що перші християни присвятили своє життя двом справам, зокрема: молитві і служінню. Вони молилися постійно єдиним серцем, в гармонії, та служили один одному з любов'ю і відданістю, ділячись усім, щоб ніхто чогось не потребував. І через це, Святий Дух був з ними, і "кожного дня Господь додавав до їх числа тих, хто спасалися." (Дії 2:47) Молитва і служіння - це ті наріжні камені, на яких має бути побудоване оновлення нашого парафіяльного життя. Ми повинні молитися у спільнотах і ми повинні бути спільнотами, які служать, в першу чергу тим, хто є потребуючим у нашій парафіяльній родині, а згодом тим, хто є поза стінами нашої церкви у ширшому колі людської сім'ї.

Іноді ми нарікаємо на те, що наші парафії не є достатньо великими. Проте, як правило, меншу громаду можна розцінювати як перевагу в будіванні молитовного служіння у спільноті, тому що, загалом, у такій громаді - ми не є чужі один одному. Ми знаємо і ділимося один з одним радістю та успіхами, а також нашими смутками та поразками. Ми молимося один за одного, і ми допомагаємо один одному. І наші парафіяльні спільноти - сильніші та єдиніші через це. Принаймні, такими вони повинні бути, та мати можливість, щоб такими ставати.

Так як ми починаємо цього місяця відкривати подарунок, який Господь нам дав, тобто цей Новий 2013 Рік, достойно подякуймо Йому, не змарнувавши цей дорогоцінний дар, але, прагнучи в цьому році, молитися з більшою щирістю і завзяттям та шукаючи кращих і, можливо, більш творчих шляхів служіння один одному в наших парафіяльних родинках.

Відділ у справах покликання

Багато людей відкривають покликання до священничого та богопосвяченого життя після того, як вони набули досвід праці добровольця з тими, хто страждає, потребуючими та вбогими, приймаючи участь у благодійних службах. Видимим знаком покликання до священничого чи богопосвяченого життя є служіння Богові через служіння потребуючим серед нас. Розпізнаючи покликання, ми не лише відкриваємо те, до чого нас закликає Бог, але радше яким чином Він кличе нас до служіння нашому ближньому, навіть коштом наших власних інтересів.

Коли ми відкриваємо у нашому житті покликання служити Богові, тоді наше життя набуває важливого значення та стає вартісним через допомогу потребуючим. Більше того, через служіння цим особам ми свідчимо про нашу віру у Бога.

Справді, через такі діла милосердя, ми часто свідчимо про посвяту Церкві, про вміння радісної щедрості, покірне сприйняття різних ситуацій, якими Бог закликає нас служити. Такий яскравий приклад любові до ближнього заохочує інших до виконання великих завдань у Церкві та до посвяти свого життя Господеві та ближнім. Особливо, молодих людей притягає приклад тих, хто відкриваючи своє покликання до священничого чи богопосвяченого життя, відкриває Бога спрагненим та духовно вбогим.

Молодіжна Рубрика

Важливість служіння ближньому чітко виражено у словах Ісуса Христа, які знаходимо в Євангелії від Матея: "Істинно кажу вам: усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших - ви мені зробили." (Мт 25:40). Іншими словами, якщо ми комусь завдаємо шкоди, то ми завдаємо шкоди Ісусові і, якщо ми когось любимо, то ми, теж, любимо і Христа.

Церква вчить нас двох способів служіння ближньому. Перший через виконання, так званих, діл милосердя для тіла. Їх є сім: голодного нагодувати, спрагненого напоїти, нагого зодягнути, подорожнього в дім прийняти, недужому послужити, в'язня відвідати, і померлого похоронити. Другий через сповнення сімох діл милосердя для душі: грішника навернути, невїжу навчити, у сумніві порадити, сумного потішити, кривду терпеливо зносити, образу з серця прощати, та за живих і померлих молитися.

Наша парафія є чудовим місцем для втілення згаданих вище діл. Звісно, що чи не у кожній парафії є потребуючі матеріальної допомоги. Повсюди є багато хворих та немічних, яким нізким поділитися власними життєвими проблемами. Усі вони чекають нашої допомоги. Також, чи не найважливішим є те, що виконання діл милосердя дає нам можливість не тільки бути корисним нашим ближнім, але і прислужитися самому Ісусові Христові: "...усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших - ви мені зробили." (Мт 25:40).

Відділ Релігійного Виховання і Катехизації

Той, хто не багато дає але з усмішкою дає більше, ніж той, хто нахмурилий, дає багато. ~Єврейська присказка

Наша віра закликає нас любити і служити другим. Не потрібно щоб це було щось надзвичайне, але має бути виконане з любов'ю і радістю.

У дитинстві ми зосереджені на собі. З перших днів нашого життя, даємо знати, що нам потрібно, і сподіваємось, що ці потреби будуть задоволені. Ми вчимося, що коли хтось нас любить, він буде нами опікуватися і нас захищати.

З часом, починаємо вчитися ділитися, і освідомлюємо собі, що ми не завжди можемо бути першими. Повільно вчимося - і це дійсно триває ціле життя - що другі так само важкі, як і ми, і що їм теж належиться показати дружбу і любов. Надійно, коли у нас наші власні сім'ї, ми вчимося ставити їх потреби перед нашими. Це, звичайно, зроблено в межах здорових меж, тому що ми не можемо ділитися тим, що не маємо.

Ми також починаємо розуміти, що наша любов мусить сягати поза нашу сім'ю і близьких друзів; що Бог кличе нас служити потребуючим, навіть якщо ми їх не знаємо. Ми робимо це через численні пожертви на церкву, на громадські організації та благодійні організації, а також самовідданий жертви часу і таланту.

З нашої служби вчимося, що отримуємо набагато більше, ніж можемо дати; що усмішка від когось, кому послужили зігріє серце і дає охочу служити більш віддано; і що, через наші послуги, Бог дотеркає серця тих, кому ми служимо і нас самих.

“Перше питання, яке себе питає священик і левіт: ‘Якщо я зупинюся допомогти цій людині, що буде зі мною?’

Але ... добрий самаритянин змінив це питання: ‘Якби я не зупинився, щоб допомогти цій людині, що буде з ним?’”

~ Martin Luther King, Jr.

Відділ у справах Дияконії

Перші диякони були призначені для служіння у християнській спільноті для того, щоб піклуватися про потреби вдів гелленістів, як читаємо у Діяннях Апостолів (6: 1-6). Їхнє служіння спочатку стосувалося тимчасових дібр, дарованих спільноті її вірними, в той час як апостоли головним чином дбали про молитву та проповідь. Роздумуючи над взаєминами між Ісусом та Церквою, зауважуємо повний дар себе у турботі про потреби Церкви. В той час, як кожен християнин – покликаний до служіння, то особливим завданням дияконів слід завжди вважати їхній щирий дар і служіння для добра християнської спільноти.

Суттю дияконського служіння, як розглядаємо на прикладі Ісуса та в Діяннях Апостолів, є не лише те, що відбувається під час недільного богослуження, але усвідомлення того, що є найбільш потрібним у спільноті, як щодня так і щогодини. Для того, щоб це здійснити, нам потрібно постійно бути свідомими про глибокі потреби спільноти.

В одному оповіданні йдеться про чоловіка, який опинився за бортом під час бурі. Один з пасажирів почув прохання про допомогу, але він настільки страждав від морської хвороби, що все, що він зміг зробити – це світити світло із свого вікна. Пізніше, стало відомо, як врятували цього чоловіка. Один із рятувальників, який вплив, щоб допомогти, згадав, що через світло він зміг побачити людську руку та витягнув його в безпечне місце. Інколи наш внесок може здаватися незначним, але він може внести велику різницю для особи, яка потребує допомоги. Кожного дня нам слід щораз краще намагатися сягати вірою та добрими вчинками.

Відділ у справах священичого виховання

У нашій парафіяльній спільноті і поза нею “у світі” священиче служіння виражається у різних формах дияконії. Добрий парох вважатиме, що у його парафіяльній спільноті існують різного роду служіння: відвідування хворих, допомога бідним та голодним, опіка над сиротами, захист скривджених, піклування про мир, втіха засмучених, захист ненароджених дітей тощо. Найчастіше наше служіння іншим відбувається у певній спільноті (парафія, село, місто), де ми живемо та працюємо, тому що потребуючі, які живуть серед нас є нашим першим завданням.

Коли ми здійснюємо діло милосердя, ми звіщаємо іншим про Христа, Царя миру та любові, Лікаря наших душ і тіл. Крім цього, кожен священик повинен особисто виконувати це служіння, віддаючи свій час, таланти та скарби відповідно до потреби. Очевидно, що цей вид особистого служіння слід сповняти... не очікуючи на похвалу від інших. Однак, можуть виникати моменти, коли можливо та необхідно працювати спільно, даючи приклад іншим та заохочуючи їх до творення добрих вчинків. Найважливіше для нас – це жити так, щоб слова Господа могли відноситися до нас: “Прийдіть, благословенні Отця мого, візьміть у спадщину Царство, що було приготоване вам від створення світу. Бо я голодував, і ви дали мені їсти; мав спрагу, і ви мене напоїли; чужинцем був, і ви мене прийняли; нагий, і ви мене одягли; хворий, і ви навідались до мене; у тюрмі був, і ви прийшли до мене...Істинно кажу вам: усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших – ви мені зробили.” (Мт 25:34-36, 40)

Відділ у справах родинного життя

Служіння ближньому є ознакою любові. Служачи ближньому, ми наближаємо себе та наші родини до Бога, адже служачи в наших парафіях ми вчимося любити й розуміти ближніх, забувати про особисті бажання, позбуваючись егоїзму, гордошів та невдячності. Служачи, ми думаємо про потреби інших, і тим самим наслідуюмо Христа. Під час служіння формуються доброта, любов, єдність, натомість зникають заздрість, жадоба. Ті, хто служать, завжди прагнуть жити з Господом у гармонії. Вони будуть сповнені спокоєм, їхні обличчя будуть випромінювати радість і душевну доброту, а це допоможе будувати парафіяльну спільноту, як єдину живу родину, що живе одним духом.

Участь християнських родин у завданні служіння при парафіях може мати різні форми та прояви, зокрема це може бути безпосередня праця при храмі чи численні діла милосердя, відвідини хворих чи самотніх парафіян, взаємна допомога. Проте, інколи важливішим проявом служіння можуть бути мистецтво любові і гумору один до одного, мистецтво людського тепла та посмішки між парафіянами та їх родинами! Таким чином ті, хто служать завжди зможуть віднайти щось доброго в інших людях, вони завжди матимуть бажання ділитися з іншими своїми таланами, часом і всім тим, що самі мають. Іншими словами, яку б допомогу ми не запропонували чи фінансову, чи фізичну, емоційну, чи духовну, служачи нашим ближнім, нам слід пам'ятати, що служіння не полягає лише у задоволенні їхніх потреб, але радше воно є виявом нашої любові до них.

